

လုံခြုံစိတ်ချရ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

နှစ်မြို့ဝေဒနာ

ပန်၊ ချီ၊ သိန်း၊ ဝေ၊ မြို့၊ ခင်

သူဝမ်းကြာတိုက်သည် လူသားတစ်ဦးကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်သော စက်ရုံ
တစ်ရုံ အလားသဏ္ဌာန် တည်ရှိနေပြီဟု သိလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
အံ့သြဝမ်းသာ ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိဇောအဟုန်သည် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ
သွေးကြောများထဲသို့ စိမ့်ဝင်စီးဖျန်းယှက်ဖြာ သွားလေတော့သည်။

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

မေဩ၏ပီတိဇောအဟုန်၏စီးပြန့်မှုက တဒင်္ဂအတွင်း ဆိတ်သုဉ်းသွားလေ
သည်။

မေဩ ဇော့ကို သတိရလိုက်သည်နှင့် ခံစားမှု စီးနစ်ဝင်နေမှုကို ရပ်တန့်
သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

"ဇော် ... "

ချစ်ခင်ပွန်း ဇော်သာသိလျှင် ဟူသောအတွေးက မေဩ၏ ပျော်ရွှင်စီးနစ်
ဝင်မှုကို ရပ်တန့်စေသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်

"ဟတ် ... ဟား ... တကယ်လား မမဆွေ၊ တကယ်လား၊ သေချာရဲ့လား"

အခန်းပြင်ဘက်မှ ဟိန်းထွက်ကာ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွင်းလိုက်

သော "ဇွဲ" အသံက မေဩကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်စေသည်။

"ကျုပ်ရပ်က လိမ်ညာပြောတတ်တဲ့ ရုပ်ပေါက်နေလို့လား ဇွဲ"

မမဆွေကလည်း ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံတတ်။ ဆတ်ဆတ်ကြဲပြီး ဇွဲ
မေးခွန်းကို ကြိုက်ဟန်မတူသဖြင့် ခွန်းတုံ့ပြန် မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ
သည်။

ဇွဲက ဝမ်းခေါင်းသံနှင့် အားပါးတရရယ်မောလိုက်ပြီး

"ဟတ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျွန်တော် ဝမ်းသာလို့ပါ၊ မမဆွေက
လည်း သေချာရင် ကျွန်တော်က ကမ္ဘာကိုပတ်ပြီး ကြေညာ ပစ်လိုက်ချင်လို့
ပါဗျာ၊ မမဆွေကလည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ စံပယ်လေး ဘာလေးလည်း ပေးဦးမှ
ပေါ့"

"သွားစမ်းပါ ငဇွဲရာ၊ နင်တောင် ဒီလောက်အူမြူးနေရင် ဟိုကောင် ဇော်ဆို
ရင် ကျွမ်းများ ထိုးနေမလား မသိဘူး၊ ကိုင်း ... ငါပြန်မယ်"

"ကျွန်တော် ပြန်ပို့ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေဩ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်
နေလို့"

"လုပ်မနေနဲ့၊ အပိုတွေ လာကတည်းက ကိုယ့်ကားကိုယ် မောင်းလာခဲ့ရ
တာ၊ တော်ချီပိုးပြီး လာခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရော့ ... ဆေးအိတ်ဆွဲခဲ့ပြီး ငါ
နောက်က ရိုရိုကျိုးကျိုးလေးလိုက်ခဲ့"

"အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ အပျိုကြီး ဂေါ်မစွံမမ ဒေါက်တာ ခင်ဗျား"

"ခွေးတောင်းစား ငဇွဲ၊ ဒီအပျိုကြီးဆိုတဲ့ ပန္နီပင်ပဲ ဆွဲဆွဲထည့်နေ၊ နင်က
ကော ဘာထူးလို့လဲ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... မမဆွေကလည်း ကျွန်တော်က မယူချင်သေးလို့
ပါဗျာ၊ ခါချနေရတဲ့ ကောင်ပါဗျာ၊ လူပျို လူလွတ်ဘဝနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်

... "

ခွဲ စကားမဆုံးလိုက်ရ။

"ဘာလဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပွေပါရစေဦး၊ ပြောမလို့လား ငွေ၊ ခွဲနော် လည်လွန်းတဲ့ ဘီးချေးသင့် တတ်တယ်တဲ့၊ သတိလည်းထားဦး"

အသံများက တဖြည်းဖြည်း ဝေးကာ ဝေးကာနှင့် ပျောက်ကွယ်သွား သည်နှင့် မေဩ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် အတွေးမှာ "ဇော်" နှင့် ပတ်သက်၍ပဲ ဖြစ်သည်။

ဇော်သည် အစွဲအလမ်းကြီးသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

နောက် ပြဿနာ တစ်ခုဆိုလျှင် ချက်ချင်း ဖြေရှင်းရမည့်အစား တွေဝေ နေတတ်သည်။

မေဩက စိတ်မြန်လက်မြန် "တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်" ဖြစ်စေချင် သည်။

ယခုတော့ မေဩကိုယ်တိုင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပျော်ရွှင်ချင်ပေမဲ့ ဇော်အပေါ်မှာ ခြောက်လှန့်နေသော တစ္ဆေတစ်ကောင်က သူ့ကိုပါ ခြောက်လှန့်မှုတွေ ပေး နေခြင်းကြောင့် မေဩ လွတ်လပ်စွာ ခုန်ပေါက် မြူးထူး မပျော်ပါးနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"မေဩရေ ... မေဩ ... "

ဟော ... အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသောခွဲက အာပြဲနှင့် ကုန်းအော်ကာ သူတို့ အခန်းထဲသို့ ဇွတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ တော်သေးသည်။ ဒေါ်ဥ ရှိနေ သဖြင့် သင့်တော်၏၊ မတော်၏ စဉ်းစားပုံမရသော ခွဲကြောင့် ဇော်နှင့် ခဏခဏ စကားအချေအတင် ပြောခဲ့ကြရသည်ကို ကိုရွှေခွဲကတော့ သိမည့် ပုံမပေါ်။

နေနှင့်ဦးပေါ့။ နောက်တစ်ခါ ဇော် သူညီကို မပြောလျှင် မိမိကပဲ ပြောဆို ဆုံးမ ပစ်လိုက်မည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။

"မေဩ ... "

"ဘာလဲ"

အပျော်မျက်နှာနှင့် ဇွဲကို မေဩ ခပ်တင်းတင်း ပြန်ကြည့်ကာ ထူးလိုက် သည်။

"ဟ ... မီးစိမ်းပြလှချည်လား"

မေဩ တုံ့ပြန်ပြောမနေ။ မတ်တော်မောင်ရှေ့ လဲလျောင်း မနေချင်သဖြင့် ဖြည်းဖြည်း ထထိုင်လိုက်တော့

"ဟဲ့ ... မထနဲ့လေ မေ၊ မူးနေမယ်၊ လွဲနေပါ"

ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဟန်နှင့် ဇွဲက သူ့အား ပြောလိုက်သည်။

ဇွဲသည် အနေမတတ်၊ အထိုင်မတတ် တာကလွဲ၍ စိတ်ရင်းစေတနာ ဖြူစင်သည်ကို မေဩ ခံစားနားလည်ပြီးသား ဖြစ်ပါသော်လည်း မျက်နှာ သာ မပေးရဲ။

မရိုးနှင့် မတ်အနေအထားမို့ အစစအရာရာ ကိုယ်ကပဲ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေရသည်။

မောင်နှမ အရင်းဆိုလျှင်တော့လည်း အကောင်းသား။

"ငါ မမူးတော့ပါဘူး၊ ကောင်းသွားပြီ"

"ငါ မေမေနဲ့ ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ"

"ဟင် ... "

"ဖေဖေကော မေမေကော ဝမ်းသာပြီး ထခုန်နေကြသလား မသိပါဘူး"

ဟာ၊ ဖုန်းထဲမှာ ဆူညံနေတာပဲ၊ မေမေက အခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်တဲ့"

မေဩ ရင်ထဲလှိုက်ဖိုသွားသည်။ မိဘစကား နားထောင်ခဲ့သော ကျေးဇူး တရားကြောင့် ထင်သည်။ ခင်ပွန်း၏ ချစ်ခြင်း၊ ယောက္ခမနှစ်ပါး၏ ချစ်ခြင်း အပြင် မတ်တော်မောင်၏ ချစ်ခြင်းကိုပါ အပြည့်အဝမက ပိုလျှံနေအောင် ခံစားနေရသည်။

"ဇွဲကလည်း မေမေတို့ ဒုက္ခရောက်အောင်ဟာ၊ ငါ နေကောင်းပါတယ်လို့ ကော ပြောလိုက်ရဲ့လား"

"အဟဲ ... နင်မူးလဲလို့ မမဆွေကို ခေါ်ရတယ်လို့ ပြောလိုက်မိတာ"

ဇွဲက မေးကွဲလေး ပိုမိုနက်ရှိုင်း လှုပ်ခတ်သွားသည်အထိ ပြုံးကာဖြေလိုက် သည်။ ဇွဲမညာတတ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြော တတ်သည်။ အဲဒီအချက်တွေက ဇော်နှင့် သိပ်ကွာခြားသည်။

"ဇော် ... "

ဇော်ကို သတိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုသလို မေဩ၏ ရင်ထဲ အပြင်းအထန်ပင် ဇော်အား တွေ့ချင်စိတ်က ပေါ်လာသည်နှင့် မျက်နှာညှိုး ကျသွားသည်။

ဤသည်ကို ပန်းလေးတစ်ပွင့်နှယ် မေဩ မျက်နှာလေးကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေသူ ဇွဲက မနေသာဘဲ

"နင် ဇော်ကို တွေ့ချင်လို့လား"

ဟု အလိုက်သိစွာ မေးလိုက်တော့မှ ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်သွားပြီး မေဩ မျက်ရည်များ ရစ်သိုင်းဖွဲ့လာလေသည်။

"ဟာကွာ ... မေဩကလည်း၊ ခုချိန်ကစပြီး နင်မျက်ရည် လုံးဝမကျရဘူး၊ ဝမ်းနည်းရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းသာပြီး ထခုန်ပေါက်ရမယ့် အာ ...

ဟုတ်သေးပါဘူး၊ ခုန်လို့မရဘူး ထင်တယ်၊ ဝမ်းသာပြီး ရယ်မောရမယ့် အချိန်၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဇော်ဆီ ဖုန်းခေါ်ပေးရမလား၊ ဒီကခေါ်ရင် ဖုန်းခကုန်တယ်ဆိုပြီး ဖုန်းနံပါတ် မပေးထားဘူး မဟုတ်လား"

ဟုတ်သည်။ ဇော်သည် အစစအရာရာ စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ပြည်ပခရီးထွက်လျှင် သူကပဲ ညဘက်ကို ဖုန်းဆက်ကာ စကားပြောသည်။ မေဩကို ဖုန်းနံပါတ် ပေးမထားခဲ့တတ်။

"ညကျတော့ ဇော်ဖုန်းခေါ်မှာပဲဟာ"

ခွဲက နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးလေလေ၊ မေဩက ဇော်အား ပိုပို၍ တွေ့ချင်လာ လေလေ ဖြစ်သည်။

ခွဲ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

ငိုနေသော မိန်းမကို သူမချော့တတ်သေးပါလား။ ခက်တာက ငိုနေသော မိန်းမသည် သူ့ရည်းစားမဟုတ်။ သူ့အစ်ကို၏ချစ်ဇနီးချော၊ သူ၏မရီးတော် ဖြစ်နေသည်။

မရီးတော်ကို မတ်က ချော့သောကျမ်း မြန်မာပြည်မှာ မရှိသေးဘူး ထင်သည်။ မိန်းမကျမ်းကျေသည်ဟု သူ့ဘော်ဒါများ၏စွပ်စွဲချက်သည် မှားယွင်းနေလေပြီ။

"ဇော်ကို ခေါ်ပေးရမလားမေ၊ ဒါမှ ... "

"ခွဲ ... "

သူ့စကားမဆုံးလိုက်ရ။ မေဩက မျက်ရည်ပြွန်းသော မျက်လုံးအစုံနှင့် သူ့ အားကြည့်ကာ ခေါ်ပြီး ဟန့်တားလိုက်သည်။

"ဘာလဲ"

"ကျေးဇူးပြုပြီး နင်အခန်းထဲက ထွက်ပေးပါ၊ ဒေါ်ဥရောပဲ"

ဇွဲက မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် သူ့အား ပြန်ကြည့်လေသည်။

"ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်လို့"

"ဖြစ်ပါ့မလား၊ နင် နေမကောင်းတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မူးပြီးအန်ချင် ... "

"ဇွဲ သွားဆိုသွား၊ ငါ နားချင်လို့ ပြောနေတာ"

မေဩ စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ကုန်းအော်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဥက မနေသာတော့ဘဲ

"ဟုတ်သားပဲ ဇွဲရယ်၊ မေဩ နားနားနေနေနဲ့ အိပ်ပါစေ၊ ဒါမှကလေးရော၊ မိခင်ပါအားရှိမှာ"

"ဪ ... ဂလိုလား၊ ဂလိုဆိုလည်း ထွက်ပေးရမှာပေါ့၊ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နေ၊ မေ ဘာမှမတွေးနဲ့၊ ဇော် ပြန်လာဖို့ ကြာသေးတယ် ဆိုရင်လည်း ငါ ချက်ချင်းလိုက်သွားပြီး လူစားလဲပေးမယ် သိလား၊ ကဲ ... အိပ်အိပ်"

ဇွဲက ပြောပြောဆိုဆို ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားသည်။ ဇွဲနောက်မှ ဒေါ်ဥ လိုက်သွားသည်။

ဇော်နှင့် သူတို့၏ အိပ်ခန်းဝယ် တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။

"ကလေးကော မိခင်ပါ"တဲ့လား။ ဒေါ်ဥ ပြောသွားသည်။

ကလေးတဲ့ ...

ဘုရားရေ ...

သူ၏ဝမ်းကြာတိုက်သည် လူသားတစ်ဦးကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်သော စက်ရုံတစ်ရုံအလား သဏ္ဌာန်တည်ရှိနေပြီဟု ကွဲပြားခြားနားစွာ သိရှိလိုက် ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အံ့ဩဝမ်းသာ ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိဇောအဟုန်သည်

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများထဲသို့ စိမ့်ဝင်စီးပြန့် ယှက်ဖြာ သွားလေ
တော့သည်။

မျက်ရည်များပင်လျှင် ရွန်းလက် တောက်ပသွားသည်။

ဇော်ကိုလည်း သတိမရတော့။

မိမိဗိုက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

ဘာမှလည်း မထူးခြားပါလား။

အဟက် ... အံ့ဩစရာကောင်းသော သန္ဓေသားက မိမိဝမ်းကြာတိုက်
အတွင်း ခိုအောင်း နေလေပြီတဲ့။

မေဩ ခံစားခဲ့ရသော ဝမ်းမြောက်မှု အပေါင်းများစွာတို့သည် ယခုလက်ရှိ
ခံစားမှု ပီတိအောက်ဝယ် ဦးကျိုးပျောက်ကွယ် လေပြီထင်။

မိမိတို့အတွက် ရင်သွေးရတနာလေး ရတော့မယ်တဲ့။

အခန်း (၂)

"အိပ်နေသလား မသိဘူး မေမေ ဖြည်းဖြည်း"

"အမယ် ... ကြက်တူရွေးက တော်တော် မယ်တော်က ကဲမနေစမ်းပါနဲ့"

ဇွဲနှင့် ဇွဲ၏ မိခင် သူ့ယောက္ခမ ဒေါ်တင်တင်လှိုင်တို့ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာချိန်၌ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မေဩ နိုးသွားသည်။

ညင်သာစွာပင် ထထိုင်လိုက်သည်။

"ဟော ... မေမေတို့ကြောင့် ငါ့သမီး နိုးသွားရပြီ ထင်တယ်၊ နေကောင်းရဲ့လား သမီး၊ ခေါင်းကောမူးသေးလား"

"မမူးတော့ပါဘူး မေမေ"

ခုတင်ပေါ်မှ အသာအယာ ဆင်းပြီးရပ်လိုက်သည်။ ဇွဲက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး

"ရရဲ့လား မေဩ"

"ရပါတယ်၊ ငါက လူမမာမှ မဟုတ်တာ"

"ဆွေဆွေကို မေမေ ဖုန်းဆက်မေးပြီးပြီ၊ သူကပိုပြီး သေချာအောင် အန်တီမေရီနဲ့ ထပ်ပြဖို့ပြောတယ်၊ ဘယ်နေ့သွားချင်သလဲ သမီး"

မေဩ ရင်ထဲဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဇော်ကို ပို၍ သတိရသွားရပြန်သည်။

ဇော်နှင့်အတူ အန်တီမေရီဆီသို့ သွားခဲ့သည့် အကြောင်းကို အမှတ်ရမိသည်နှင့် ရင်ထဲဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ခုချိန်မှာ ဘာမှမတွေးသေးတာပဲ

ကောင်းမည်ဟု ...

"ဟင် ... သမီး"

ယောက္ခမမေးခွန်းကို ထပ်ဖြေဖို့ သတိရသွားပြီး

"ဇော်လာမှ သွားတော့မယ် မေမေ"

"အေးလေ ... ကောင်းပါတယ်"

"မေ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလို့ရမလား"

ဇွဲက စိုးရိမ်သံနှင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"အမယ်လေးဟဲ့ ... သားငယ်ရယ်၊ မေက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါဟဲ့၊ ဒီ အချိန်အခါမျိုးမှာ ဒီလိုပဲ မူးဝေမယ်၊ အော့အန်မယ်၊ အစားအသောက်တွေ ပျက်မယ်"

ဒေါ်တင်တင်လှိုင်က ချွေးမဖြစ်သူ မေဩကို တွဲဖက်ကာခေါ်ရင်း အကဲပို နေသော သားတော် မောင်ကိုလည်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

"မေမေသားတို့ကို လွယ်ထားတုန်းက အဲဒီလိုပဲပေါ့နော် ဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့ သားငယ်ရဲ့"

လှေကားအဆင်းတွင် ဇွဲက ရှေ့မှဦးအောင် ဆင်းသွားပြီး နောက်သို့ လှည့် ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် စိတ်မချသည့်အလား ရှိနေရာ ဒေါ်တင်တင်လှိုင်က မေဩကို ကြည့်ကာ ဇွဲအား မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

"မေမေ သားတို့က နှစ်ယောက်ဆိုတော့ မေမေက မိုက်ကြီးတုန်းက အခြားမိခင်တွေထက် ပိုလေးတာပေါ့နော်"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... "

ဒေါ်တင်တင်လှိုင် နှစ်နှစ်မြှိုက်မြှိုက် ရယ်မောလိုက်မိလေသည်။

ဇွဲက အောက်ထပ်မှနေ၍ သူ့အား မော့ကြည့်ကာ

"ဘာရယ်တာလဲ မေမေ"

"သားမေးခွန်းကို သဘောကျလို့ပါ"

မေဩကလည်း သူ့အား ငဲ့စောင့်ကာ

"ဟုတ်တယ် မေမေ၊ လေးလားဟင်"

ဇွဲကြောင့် မေဩပင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ မေးလိုက်မိသည်။

"ဟင်း ... ဟင်း ... လိုက်လည်းလိုက်တဲ့ မောင်နှမ၊ ကလေးတွေလိုပဲ၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ဘယ်မိခင်ကမှ သူတို့ကိုယ်ဝန်ကို လေးတယ်လို့ မခံစားခဲ့ကြဘူး၊ နောက်တော့ သမီးလည်း ခံစားနားလည်လာမှာပါ"

ဇွဲက မေဩကို ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြတော့ ဇွဲက လှိုက်လှဲစွာပြုံးပြရင်း

"လေးလည်းမပူနဲ့ မေဩ၊ ဇော်နဲ့ ငါနင့်ကို တစ်လှည့်စီ ချီပိုးပေးမယ်၊ အား မငယ်နဲ့ သိလား"

ဒေါ်တင်တင်လှိုင် ရယ်ရုံသာ ရယ်နေလိုက်သည်။ ဇွဲက အငယ်ပီပီ နွဲ့ဆိုးဆိုးကာ ပေါက်ကရဲတွေကိုလည်း စွတ်ရွတ်ကာ ပြောတတ်သည်။

ထမင်းစားခန်းသို့ လှမ်းနေသော မေဩ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဒေါ်တင်တင်လှိုင်ပင် မမေးလိုက်ရ။ ဇွဲထံမှ အသံက ဦးစွာထွက်ပေါ်လာ ပြန်သည်။

"ဟင်းနဲ့မခံနိုင်လို့လား"

"သမီးမစားချင်ဘူး မေမေ၊ ဂျူစ်တစ်ခုခုပဲ သောက်ရရင် ကောင်းမလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မေဩရ၊ နင်မနက်ထဲက ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မစားရသေးဘူးလေ၊ ဆာမှာပေါ့"

ဇွဲက စိုးရိမ်မကင်း လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ မေဩက

"မေမဆာပါဘူး၊ ဟင်းနံ့ရရုံနဲ့ အန်ချင်တယ်၊ မုန့်လည်းမစားချင်ဘူး"

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသော မေဩ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဇွဲနားမလည်တော့။

"မေမေ ဘာမှမစားဘဲ နေလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကလေးက ထွားပါ့မလား"

"သားငယ်"

မိခင်က သူ့ကို ပြုံးပြီးနှင့် ကြည့်သည်။

"မင်းမယား၊ မင်းသားသမီးများဆိုရင် အာခံတွင်းထဲတောင် ငုံထားမယ့် ကောင်မျိုးပဲ၊ မိန်းမယူပါ ဆိုတော့ မယူဘဲ ခုများတော့ မရီးအတွက် ပျာလောင်ခတ်နေလိုက်တာ၊ မပိုင်ဝက်မွေး လုပ်မနေနဲ့၊ မိန်းမယူလိုက်တော့၊ အဲ ... မေမေ တွေ့သွားတာတွေ ရှိတယ်နော်"

ဒေါ်တင်တင်လှိုင်က အခွင့်သာတုန်း သားဇွဲအား နားသွင်းလိုက်သည်။

ဒီကောင်က လူတစ်မျိုး။ ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရည်းစားများသည်။ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများသည်။ သို့သော် အိမ်ထောင်ပြုခိုင်း၍ မရ။ ခြေချုပ်မိသည်တဲ့။

ခုတော့လည်း အမြွှာအစ်ကို၏ ခြေချုပ်ကို သူ့အားမည်သူမှ တာဝန်မပေး ပါဘဲလျက် သူ့ဘာသာသူ ထိပ်တုံးခတ်ထားသည့် အဖြစ်မျိုး။

မိခင်ဖြစ်သောသူပင် သားငယ်ဇွဲကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

ဒီကောင်သည် ဘယ်အရာကိုမှ အလေးအနက် မထားတတ်။

"မေမေ"

"ဘာလဲ"

"မေဩကို ဆန်းကစ် တိုက်လိုက်မယ်နော်"

"သူသောက်ရင် တိုက်ပေါ့ကွယ်၊ ကောင်းတာပေါ့"

"အိုကေ ..."

ဇွဲက သူကိုယ်တိုင်ပင် ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်လိုက်ပြီး ရှိသမျှ သံဘူးမျိုးစုံကို ဗန်းတစ်ဗန်းထဲထည့်

"ဟဲ့ ... မိသန်း၊ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ယူခဲ့စမ်း"

မီးဖိုဘက်သို့ လှမ်းကာ အသံပြုလိုက် သေးသည်။ မိခင်က သူ့ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေပါလား ဟုလည်း ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် ဖြစ်မနေ။

"မေမေကော ဘာသောက်မှာလဲ၊ လာလေ မေမေ"

"သွား ... သွား ... မေမေ ဒေါ်ဥနဲ့ ပြောစရာ ရှိသေးလို့"

"ဘာပြောမလို့လဲ"

"စပ်စုလိုက်တာကွယ်၊ သွား ... မေဩ တစ်ယောက်တည်း၊ စကားသွား ပြောချေ"

ဇွဲလည်း မိခင် နှင်ထုတ်လိုက်သဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မေဩက မိသန်း ထိုးထားသဖြင့် အချိုးအစား မလှပသော အလှပန်းအိုးကို ပြန်လည် ကာ ပြုပြင်နေလေသည်။

ခုများတော့လည်း သူ မဟုတ်သလို ပါပဲလား။ မနက်ကများ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ဖွေးဆုတ်ပြီး အော့အန်ရာမှ မူးလဲ မေ့မြောသွား လိုက်တာ။

သူပင် လန့်ဖျပ်ပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် သူတို့ အစ်မဝမ်းကွဲတော်

(မမဆွေ) ဒေါက်တာ ဆွေဆွေရီဆီ ဖုန်းဆက် ခေါ်ခဲ့ရသည်။ မမဆွေ ရောက်လာပြီး စမ်းသပ်ဆေး ကုသမှု ပေးပြီး "ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ" ဟုပြော တော့ သူ ထခုန်ကာ ဝမ်းသာခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သူတို့ မိသားစုမျိုးဆက်ကို ဆောင်ကြဉ်း ပေးတော့မည့် မရီးတော်အား သူ ကျေးဇူးတင် သွားခဲ့ရသည်။

ဇော်ဆိုသည့် အစ်ကိုတော်က ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်။

"ဇွဲ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အအေးဘူးတွေ များလှချည်လား၊ ရေခဲသေတ္တာထဲက အကုန်ထုတ် လာတယ်"

မရီးတော် မေဩက သူ့အား မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"နင် သောက်ချင်ရာ သောက်နိုင်ဖို့လေ"

"ဆန်းကစ် တစ်ဘူးပဲ ဖောက်ပေးပါဟာ၊ ပြန်ယူသွားပါ၊ ကြည့်ရတာ မူး လွန်းလို့"

"ဪ ... အေး ... အေး ... "

ဇွဲက ဆန်းကစ် တစ်ဘူးယူကာ မိသန်း ယူလာပေးသော ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ထဲ ဖောက်ထည့် ပေးလိုက်ပြီး

"ကျန်တာတွေ အားလုံး ပြန်သိမ်းသွားတော့ မိသန်း၊ မေမေ သောက်ချင် တာကို မေးပြီး လုပ်ပေးလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုလေး"

မိသန်း ထွက်သွားတော့ ဇွဲက မေဩရှေ့နား ဆန်းကစ် ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်ကို တိုးပေးရင်း

"သောက်လိုက်ဦး မေဩ၊ နောက်ပြီး နင်လာစားချင်လဲ ဆိုတာ စဉ်းစား၊

စားချင်တာ ငါ ဝယ်ပေးမယ်"

"နင် ကုမ္ပဏီ မသွားသေးဘူးလား"

"သွားချင်မှ သွားမှာပေါ့"

ဇွဲက မေဩ ဆရာလုပ်သည်ကို မကြိုက်သော်လည်း သည်းခံလိုက်သည်။
ခုချိန်မှာ သူတို့ မိသားစု မျိုးရိုးအတွက် မေဩက အရေးကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်
နေပြီကိုး။

"ကောင်းတယ်၊ နင် အားကြီး အချောင်ခိုတာပဲ၊ ရှိသမျှ အလုပ်တွေကို
ဇော်ကချည်း ခိုင်ခံ လုပ်နေရတယ်၊ နင်ကတော့ လျှောက်ပွေ့ဖို့ပဲ တတ်
တယ်"

ဇွဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

မေဩနှင့် သူက ဘယ်လို ရေစက်မျိုးလည်း မသိ။

မေဩက သူ့ကိုဆိုလျှင် တစ်စေ့လေးမှ မျက်နှာသာမပေး။ အကောင်း
စကားလည်း မဆို။ အပြစ်တင် စကားနှင့် အငေါအတူး ကိုသာ ပြောတတ်
လေသည်။

သူကလည်း မေဩကို မခံချိ မခံသာ ဖြစ်အောင် အမြဲစချင် နောက်ချင်
သဖြင့် စနောက်နေကျ ဖြစ်သည်။

"ဟတ် ... ဟား ... ဟား ... "

"ဘာရယ်တာလဲ"

"နင် မနာလို မရှိနဲ့ မေ"

"ဘာမလဲ၊ ငါ့ကို မေလို့ မခေါ်နဲ့လို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ"

"အခွန်းပေါင်း အင်ဖန်နတီပြောလည်း ငါကတော့ ခေါ်မှာပဲ၊ နင် ငါ့ကို မ
နာလိုမရှိနဲ့ မေ၊ ဇော်က ငါ့ကိုချစ်လို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခိုင်းဘဲ သူ့ဘာသာ

သူ ဒိုင်ခံ သိမ်းကျုံး လုပ်တာ၊ နင်တောင် မလွဲသာလို့ အားနာပြီး ယူရတာ"

ဇွဲက ပြောရင်းမှ စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

မေဩ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူက စကားနိုင်လှပြောတာ။
မေဩများ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေမလား ဟူသော အတွေးက
ရုတ်တရက် ဝင်လာ၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မေဩက စိတ်ဆိုးပုံ မရသော်လည်း မကျေနပ် ဟန်နှင့် သူ့အား
မျက်စောင်းထိုးကာ

"ဟဲ့ ... လူဆိုတာ ပြောမှသိရမှာလား၊ နင်က ကိုယ့်အစ်ကိုကို အလိုက်တ
သိ ကူရမှာပေါ့"

ဇွဲက ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်ပြီး

"ဟွန့် ... သုံးမိနစ်လေး လူ့လောကကို စောပြီး ထွက်ရတာနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်
နေတာများ၊ အမှန်တော့ ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးက လက်မဆန့်လို့၊ ဆန့်ရင်
နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက် မထုတ် လိုက်ရင် ပြီးရော၊ အစ်ကိုရယ်၊ ညီ
ရယ် ခွဲစရာတောင် မလိုတော့ဘူး အဟက်"

မေဩက ပြုံးလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်တည် လိုက်သည်။

ပေါက်ကရ ပြောသည့် နေရာမှာလည်း ဇွဲသည် နှစ်ယောက်မရှိ။

ဇော်နှင့် အမြွှာညီအစ်ကိုသာ ဆိုရသည်။

ရုပ်ချင်း ခွဲမရအောင် တူသည်ကလွဲ၍ အကျင့်စရိုက်ကတော့ တခြားစီပင်။

"အမှန်တော့ မေမေက ဗိုက်ခွဲမွေးလို့၊ ဗိုက်ခွဲ မမွေးဘဲ ရိုးရိုးမွေးကြည့်ပါ
လား၊ ငါက အမေဗိုက်ထဲ အရင်ရောက်ပြီး ဇော်ကို ကန်ထုတ်ပေး လိုက်ရင်
လည်း သူက လူ့လောကကို အရင် ရောက်ပြီး အစ်ကို ဖြစ်ဦးမှာပဲ၊ ဇော်ကို
က ကံကောင်းတာပါ"

"ဘာကံကောင်း ရမှာလဲ၊ နင့်လို အပါးထူတဲ့ ညီမျိုး၊ ရှုပ်ပွတ်တဲ့ ညီမျိုးနဲ့ အမြွှာ ဖြစ်ရတာကိုက ဇော် ကံဆိုးတာ"

ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ မိခင် ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဇွဲက ပြုံးဖြဖြနှင့် မေတ္တုအား ကျီစယ်ခြင်းကို ရပ်တန့် လိုက်သကဲ့သို့၊ မေတ္တုက လည်း ဇွဲအား ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောဆိုခြင်းကို ယောက္ခမကို အားနာသဖြင့် ရပ်တန့်လိုက် ရလေတော့သည်။

"သမီး ဇော့ဆီကို ဖုန်းဆက်ချင် သေးသလား၊ ဖုန်းနံပါတ် မေမေ ကုမ္ပဏီ ကို လှမ်းဆက်ပြီး တောင်းလိုက်တယ်"

မေတ္တု ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည်။

ဇော်နှင့် စကားပြောရလျှင်

ဇော်သည် မင်္ဂလာ သတင်းအတွက် ယုံကြည်မှုနှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ စကားဆိုနိုင် ပါမလား။

အစွဲအလမ်းကြီးသော ဇော်၏ ခံစားချက်နှင့် တုံ့ပြန်မှုကို မေတ္တု ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့ကို စိုးထိတ်သလို ခံစားနေရ လေပြီမို့။

"နေ ... နေပါစေ မေမေ၊ ညရောက်ရင် ဇော် ဖုန်းဆက်မှာပဲဟာ၊ အဲဒီတော့ မှပဲ ပြောလိုက် တော့မယ်"

ဇွဲက မကျေနပ်။

"ဘာလဲ၊ နင်က ကပ်စေးနဲ့လို့လား၊ ဖုန်းဘေလ်ကို ငါ ပေးပါမယ်ဟာ၊ နင် ခုပဲ ဆက်လိုက် ပါလား၊ နင် မဆက်ရင် ငါဆက်မယ်"

"ဇွဲ ... "

မေတ္တု အလန့်တကြား ဟန့်တားလိုက်သည်။ အသံ အနည်းငယ် ကျယ် သွားသဖြင့် ယောက္ခမ ကပါ သူ့အား လှမ်းကြည့်၍

"ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး"

"ဒီသတင်းဦးကို သမီးပဲ ဇော်ကို ပေးချင်ပါတယ် မေမေ"

မိန်းမသားချင်း စာနာသိနားလည်စိတ်နှင့် ယောက္ခမက

"ဟုတ်သားပဲ သားငယ် ဇွဲရယ်၊ မင်းက လူပျိုကြီး၊ လင်မယားတွေ ကြား
ထဲ ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့၊ မေဩဘာသာ ပြောချင်တဲ့ အချိန် ဇော်ကို ပြောလိမ့်
မယ်၊ မင်း ဝင်မပါနဲ့ ကြားလား"

ဇွဲက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

"ရှုပ်နေတာပဲဗျာ၊ မင်္ဂလာ သတင်းပေးတာပဲ၊ ဘယ်သူ ပေးပေးပေါ့၊ စော
နိုင်သမျှ စောလေ ကောင်းလေပဲဟာဗျာ၊ ကိုင်း ... မေမေ နေဦးမယ် မဟုတ်
လား၊ မေမေ ရှိတုန်း သား အပြင်ထွက် လိုက်ဦးမယ်"

"ကြ ... ကြ ... ခြေဗွေပါတဲ့ ကောင်လေး၊ သိပ်သောက်မလာနဲ့ဦးနော်"

ဇွဲက နှုတ်မှမဖြေဘဲ ခါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ပြီး နောက် ခါယမ်းကာ
ထွက်သွားလေသည်။

"အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့ သမီးရေ၊ မေမေမှာ သားသမီး ဆိုလို့ ဒီအမြွှာ
နှစ်ယောက် တည်းရှိလို့၊ အလိုလိုက်ထားတာ၊ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်
တစ်မျိုး၊ နှစ်ယောက်နှစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ် ဟင်း ... ဟင်း ... "

မေဩက ယောက္ခမ စကားကို ထောက်ခံရင်း ပြုံးနေလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်နော် မေမေ"

ရင်ထဲမှာလည်း တကယ့်ကိုပင် ထောက်ခံနေမိသည်။

ဇွဲ အကြောင်းကတော့ အပေါ်ယံမျှသာ သိသော်လည်း ...

ဇော် အကြောင်းကိုတော့ဖြင့် ...

အခန်း (၃)

ဇော်သည် ဇွဲလိုမဟုတ်။

တည်ငြိမ် အေးဆေးသည်။

စကားနည်းသည်။ ပြုံးခဲ ရယ်ခဲသည်။

အလုပ်ကို ကြိုးစားသည်။

အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

စွဲမက်စရာ အကောင်းဆုံး အချက်က ဇနီးဖြစ်သော သူ့အပေါ် အလွန် ချစ်မြတ်နိုးကာ မျက်နှာ အညှိုးမခံနိုင် လောက်အောင်ကို ချစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မေဩ စိတ်အထာ မကျရသော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။

ထိုအချက်က

အစွဲအလမ်း ကြီးလွန်းတာလား ...

အမှတ်သည်းခြေ ကြီးလွန်းသည်ဟု ပြောရမလား။ မသိသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်သည်။

ထိုအချက်ကိုက ပျော်ရွှင်ဖွယ် အတိနှင့် ပြီးပြည့်စုံသည်ဟု ထင်ရသော သူတို့ အိမ်ထောင် ရေးဝယ် အနှောင့်အယှက် အတားအဆီး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

ဇော်နှင့် သူ လက်ထပ်သည့် သက်တမ်း(၆) လခန့် အကြာတွင် ဖြစ်သည်။

ဇော်၏အစွဲထွာသဏ္ဌာန်၌ နက်ရှိုင်းစွာ စွဲမှတ်ထင်နေသော
အနာမြို့ တစ်စုကို မေဩ စတင် တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

"ဇော် ... "

"မေ ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ"

"အိုဂျီ ဒေါက်တာမေရီဟာ မေမေ့ သူငယ်ချင်းဆို"

ဇော်က မျက်မှောင်ချီကာ သူ့အား ပြန်ကြည့်လေသည်။

ဇော်နှင့် ဇွဲ ကွာခြားချက်ထဲတွင် ဤအမူအရာ တစ်ခု ပါဝင်သည်ဟု မေဩ
တဖြည်းဖြည်း သိမြင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ မေ"

"ဪ ... မေမေက ပြောတယ်၊ မြေးဦး ချီချင်လှပြီတဲ့၊ ဘာကြောင့် မရ
သေးလဲလို့ မေ့ကို မေးတယ်"

"ဘာတွေ မေးတာလဲ"

"တားဆေး ထိုးထားသလား၊ ဆေးသောက်သလား၊ သား သမီး မယူချင်
ဘူးလား၊ အလှပျက်မှာ ကြောက်လို့လား၊ ဘာလား ညာလားနဲ့ အို ... စုံနေ
တာပါပဲ ဇော်ရယ်"

ဇော်မျက်နှာ မှုန်သွားလေပြီ။

နှုတ်လည်း ဆိတ်သွားသည်။ မေးခွန်းတွေ ထပ်မထုတ်တော့ချေ။

မည်သို့ ဆိုကာမူ မေဩကတော့ ပြောစရာရှိ သည်တို့ကို နန်းစတော့
(မနားတမ်း ဒလစပ်)ပင် ပြောချလိုက်သည်။

"မေက မေမေ ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ မေလည်း အရမ်း
မျှော်လင့် နေတာပါဆိုတော့ ဒေါက်တာ မေရီနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး သွားပြဖို့
ပြောတယ်၊ ဇော်က ပြချင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဇော်ကို ရအောင် ပြောပါလို့

ပြောတယ်"

"အိုကွာ ... အချိန်မတန် သေးလို့ပါ။ အချိန်တန်တော့ လာမှာပေါ့။ ဒီ အတွက် ရေးကြီး ခွင်ကျယ် လုပ်ပြီး စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့ မေရယ်"

ဇော်၏ စကားကို မေဩ မကြိုက်ချေ။

"မေတော့ စိတ်ထဲထားတယ် ဇော်၊ မေတို့ မိန်းမသားတွေက အရွယ်ငယ် တုန်း မွေးဖွား ထားတာ ကောင်းတယ်၊ ဇော် မေ့ကို လိုက်ပို့ပေး ပါလားဟင်၊ ဒေါ်မေရီနဲ့ တိုင်ပင် ကြည့်ရအောင်"

"အင်းပါ ... မေရယ်၊ ဇော်အားတော့ လိုက်ပို့ပေးမှာပါ၊ နောက်မှ သားသမီးတွေနဲ့ ရှုပ်လိုက် တာလို့ မပြောနဲ့နော်"

"ဝေးသေး၊ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး"

"ဇော်ကတော့ ပြောမှာပဲ၊ ဇော်က မိန်းမကိုတောင် ချစ်လို့ မဝသေးဘူး" ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကို သိုင်းဖက်ကာ မွေးကြူလိုက်တော့ မေဩလည်း စိတ်ထဲ မကျေနပ်နိုင်သည့် တိုင်အောင် ခင်ပွန်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ် မှာစိုးသဖြင့် ဘာမှ ထပ်ဆင့် အထွန့်မတက် တော့ချေ။

သို့သော် မေဩ ဉာဏ်ကလည်း ဘယ်အရာကိုမှ အလွယ်တကူ အရှုံးမ ပေး။ အလျှော့ မပေးတတ် သူပီပီ နောက်နေ့တွင် ယောက္ခမ ဖြစ်သူနှင့် အတူထွက်ခဲ့သည်။

"ဇော်က မအားဘူးဘဲ အကြောင်း ပြနေလို့ပါ မေမေ"

"ဇော်က တစ်မျိုးပဲ၊ အရမ်းကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဇွဲ က သူ့ထက် အဆင့် အမြဲသာတယ်၊ သူ့ညီကို သူက သိပ်ချစ်တော့ တမင်ပဲ အလျှော့ ပေးသလား၊ ဘာလားဆိုတာ မပြောတတ်ပါဘူး သမီးရယ်"

ဇော်နှင့် ဇွဲ၏ ချစ်ခြင်းကိုတော့ မေဩ ဩချယူမိသည်။

တခြား အမြွှာတွေထက်ကို ပိုသည်ဟု ...

ဘယ်နဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မရီး အခန်းသော ဘာသော နားမလည်။ စွတ်ရွတ်ဝင် ချလျှင် ဝင်ချတတ် သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အစ်ကိုဘေးသို့ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက် အိပ်တတ်သေးသည်။

မေဩ ဘယ်နှယ့်လုပ် ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ။

ဒါကို မကျေနပ်၍ ဇော်ကို ပြောမိသည်။

"ဇော် ... ဇွဲကိုလည်း ကြည့်ပြောထားဦး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မေ"

"မေတို့ အိပ်ခန်းထဲလည်း စွတ် ... စွတ်ဝင်လာတယ်၊ ဇော်ရှိရင် တော်သေးတယ်၊ ဇော် မရှိတဲ့ အခါဆို မတင့်တယ်ဘူးလေ"

"မတင့်တယ် ရအောင် အိမ်မှာ ဘယ်သူစိမ်း ဧည့်သည် ရှိနေလို့လဲကွာ၊ ဇွဲက ဒီလိုပဲ နေတတ်တာ၊ ဇော်နဲ့ သူနဲ့က လုံးဝ ခွဲအိပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မေနဲ့ ယူတော့မှသာ ခွဲအိပ်ကြတာ၊ ဇော်က မေရှိတော့ တော်သေးတယ်၊ ဇွဲ ချောယောင်ချာချာနဲ့ ဖြစ်နေတာ၊ မေကလည်း သိပ်မအော် ပါနဲ့ကွာ၊ ဇွဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဇွဲက မေ့ကို မရီးလိုထက် အစ်မလို ညီမလို ချစ်တာပါ"

မေ မဲ့ရွဲလိုက်သည်။

"ဇော်ကို ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဇော်ဟာ ဇွဲကို မေ့ထက် ပိုချစ်တယ် မဟုတ်လား"

မိန်းမသား ပီပီ အချစ်၌ လောဘကြီးကာ သဝန်တိုတတ် သေးသည်။

ဇော်က ဟက်ခနဲ ရယ်ကာ

"မေကလည်းကွာ တူမလား၊ မေ့ကို ချစ်တာတစ်မျိုး၊ ဇွဲကို ချစ်တာတစ်မျိုး

လေ ဟင်း ... ဟင်း ... "

"ဇွဲကို ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး ဆိုရင် မေ့ကို ဘာလို့ ယူသေးသလဲ၊ ဇွဲနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး နေပါလား"

"မေကလည်းကွာ၊ ကလေးမဆန် စမ်းပါနဲ့၊ သဘောထားကြီး စမ်းပါ၊ မေ့ ရုပ်ကလေးက ချောပြီး တည်ငြိမ် အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေ ရှိလွန်းလို့၊ ဒီ ကောင်က မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ကြည့်စမ်း၊ ဇွဲကို မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်ပြီး မျက်နှာကြီးက သုန်မှုန်နေလို့ မလှတော့ဘူး"

"တော်စမ်းပါ၊ မေက ဇွဲကို မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇွဲ အနေအထိုင် မတတ်တာကို ပြောတာ"

"ဇွဲက ကလေးဆန်တာပါ၊ မေ့ အပေါ် အရမ်းဖြူစင် ရိုးသားပါတယ်ကွာ၊ ဇော် ပြောလိုက် ပါ့မယ်"

ဇော် ပြောလိုက်ပါ့မယ် ဆိုသော စကားသည် သူ့အား နှစ်သိမ့်မှု တစ်ခုသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဇော်သည် ဇွဲမျက်နှာ အညှိုးခံမည့်သူ မဟုတ်ဟု မေဩ သိရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတလေများ မေဩက မီးဖိုချောင်၌ ချက်ပြုတ်ပြီး ရေချိုးရန် အပေါ် သို့ တက်လာတော့ လား ... လား...

ဘသားချော နှစ်ယောက်က သူတို့ လင်မယား၏ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင် ကြီး ပေါ်ဝယ် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အပြန်အလှန် ဖက်ထားကာ နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် အိပ်မောကျလျက် ရှိလေသည်မို့ မေဩမှာ ရေချိုးပြီး လဲမည့် အဝတ်အစားကိုပါ ယူကာ ရေချိုးခန်းထဲမှာ လဲခဲ့ရသည့် အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံခဲ့ရသေးသည်။

ပြောပြန်တော့လည်း

"ဇော်တို့က မေမေ့ ဗိုက်ထဲမှာ ကတည်းက အဲဒီလို နေခဲ့တာ၊ ကလေးဘဝ ကနေ မေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြု ခါနီးအထိဆိုတော့"

အမြွှာညီအစ်ကို နှစ်ဦး၏ မခွဲနိုင် မခွာနိုင် ချစ်ခြင်းကိုပဲ မိမိက မနာလို ခြင်းမှာ သဘောထား သေးရာ ကျသလိုလိုဟုပင် စွပ်စွဲချင်သော ဇော် ကြောင့် မေဩ ဘာမှထပ်မံ၍ ဇော်အား ဇွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး မပြောတော့၊ မတိုင်တန်းတော့။

သို့သော် ချစ်ခင်ပွန်းကို ပြောမရတော့ မျက်နှာကြော ပြောင်သော ဇွဲကို မဲ မိလေသည်။

"မေ" ဟု ဇွဲက ခေါ်လျှင်

"ငါ့ကို မေလို့ မခေါ်နဲ့၊ ဇော်ပဲ ခေါ်ရမှာ"

"ဘာဖြစ်လည်း၊ ခေါ်မှာပဲ၊ နင့်အမေကလည်း မေ၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း မေပဲဟာ၊ ငါလည်း မေပေါ့၊ ငါက နင်နဲ့ ဆွေမျိုး အရင်းကြီး တော်လာပြီပဲဟာ"

ဟု ဇွဲကလည်း အလျှော့မပေးတတ်။

"နင် ဇော်နဲ့ ဆင်တူမဝတ်နဲ့ဟာ"

"အမေ မွေးကတည်းက ဒီလိုပဲ ဝတ်လာခဲ့တာ၊ နင်က မရီးဆိုတဲ့ အာဏာ လာမပြနဲ့၊ မရဘူး၊ ဝတ်မှာပဲ၊ ဘာလဲ လူမှားမှာ ကြောက်လို့လား၊ မကြောက်နဲ့၊ နင့်ကို ငါက ကိုက်မစားဘူး"

ဇွဲကိုလည်း ပြောမရသဖြင့် မေဩက ဇော်အတွက် သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ မရှိနိုင်သော အဝတ်အစား အဆင်များကို တိတ်တိတ် ခိုးဝယ်ပေးထား ပြန်တော့လည်း ဇော်က

"ဟင် ... ဒါ ဇော်အင်္ကျီတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အသစ်တွေ မေ ဝယ်လိုက်တာ"

လား"

"အင်း ... "

"ဇွဲဖို့ ကောပါလား"

မေဩ ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။

"ဘယ်ပါမလဲ၊ ဇွဲက မေ့ယောက်ျားမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါပေမဲ့ မေ့ မောင်လေ၊ မတ် ဆိုတာလည်း မောင်ပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား
မေ"

ဟု ရယ်ရယ် မောမောနှင့် သူ မေးစေ့ လေးကို ချစ်စနိုး ဆွဲကာ ပြောလိုက်
ပြီး နောက်ပိုင်း၌ သူ ဇော်ကို ဝယ်ပေးသမျှ အဝတ်အစား အားလုံးနှင့် တူညီ
စွာပင် ဇွဲထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဆင်တူပင် ဝတ်လေ
တော့သည်မို့ မေဩသည် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကြား၌ လုံးဝ ဝင်မပါတော့
ဘဲ လက်လျော့ လိုက်ရလေ တော့သည်။

သူတို့ အမြွှာညီအစ်ကို ကြားဝင်လျှင် ကြားဝင်သည့်သူ သာလျှင် မူး
နောက်ပြီး ရူးသွပ်သွား နိုင်ကောင်း သွားပေလိမ့်မည်။

သူတို့ ညီအစ်ကို၏ ချစ်ခြင်းနှင့် အကျင့်စရိုက်များ ကတော့ ဖျောက်ဖျက်
ပစ်၍ ရမည် မဟုတ်ပါချေ။

မေဩ ပင့်သက်မောကိုသာ တွင်တွင် ရှိုက်ခဲ့ရလေတော့သည်။
